

Genhyn til hvilke den ovennævnte begrænsende Tilføielse er stet; disse kunne udøves leilighedsvis uden fra Arbeidsgiverens Side at udgjøre eller at knytte sig til et Erhverv, og man har derfor anset det rigtigt kun at medtage dem med den angivne Indskrænkning.

Endelig er, som tidligere bemærket, Søfart og Fiskeri med danske Fartøier inddragne under Loven, saaledes jelsfulgelig, at den i § 1 angivne almindelige Regel, at de paagældende Personer skulle være bestjæftigede ved Arbeide for Andre, ogsaa her kommer til Anwendung.

Med Genhyn til de ved Statens Redningsvæsen ansatte Personer skal man særlig bemærke, at Bestemmelsen i § 23 om, at Loven ingen Anvendelighed finder paa Arbeidere, bestjæftigede ved Statsinstitutioner, forsaavidt den Paagældende og hans Efterladte have Ret til Pension eller anden offentlig Understøttelse, medfører, at Redningsvæsenets Personale ikke kommer ind under Loven, idet Ret til Understøttelse af Stataskassen er tillagt de Tilstadekomne og deres Efterladte ved Lovene af 26de Marts 1852 § 6, 4de Marts 1857 § 1, og 17de Marts 1882 § 2.

Til § 3.

At der er givet Adgang til for Indenrigsministeren at indanke den Afgjørelse, som af Sikringsanstaltens Bestyrer er truffen med Genhyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person efter sin økonomiske Stilling samt Bestaaenheden af den paagældende Virksomhed falder ind under Loven, er i Overensstemmelse med, hvad der efter nærværende Forslag gjælder om de øvrige til Bestyreren henlagte Afgjørelser, jfr. §§ 8 og 19.

Til § 4.

Med Genhyn til Forslagets Regel om, fra hvilket Tidspunkt Understøttelse tilkommer de Personer, som ved Ulykkestilfælde lide Legemsbestadigelse, henvises til ovenstaaende indledende Bemærkninger, idet kun tilføies, at man har anset det rigtigt at tilføie den nærmere Begrænsning, at forsaavidt den Tilstadekomne ifølge Lov eller Kontrakt er berettiget til at beholde sin Hyre, Løn eller lignende Indtægt til et senere Tidspunkt end det, hvorom der ellers vilde være Spørgsmaal, indtræder Retten til Understøttelse først fra dette Tidspunkt.

Til § 5.

Det af Kommissionen udarbejdede Lovforslag om anerkjendte Sygekasser tilsigtede

at gjøre det obligatorisk for de af det Offentlige støttede Sygekasser at yde Begravelseshjælp ved Medlemmernes Død. Som Følge heraf blev der i Kommissionens Lovforslag vedrørende Ulykkestilf. Forsikringen ikke Spørgsmaal om at tilfikkre de Forslykkede Begraveshjælp, idet Sikringen af saadan Hjælp maatte falde indenfor den frivillige Sygdomsforsikrings Omraade. Det af Regjeringen forelagte Lovforslag om anerkjendte Sygekasser (§ 18) fordier derimod ikke af disse Kasser, at de skulle yde Begraveshjælp, og hvis Kasserne paatage sig Ydelsen heraf, tilflyder der dem i hvert Fald ikke noget Tilskud af det Offentlige til denne Del af deres Virksomhed. Naar Forholdet er dette, bliver det formentlig nødvendigt, at den Arbeidsgiverne paahvilende Forpligtelse till Sikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde — saaledes som det ogsaa er Tilfældet saavel efter den nyeste som efter den østerrigiske Lov — omfatter Ydelsen af Begraveshjælp, idet den de Efterladte paahvilende Begravelsesbetsning, der skal bestrides hurtigt og udfræver et større samlet Beløb, er en saa væsentlig Byrde for disse, at den fuldkommen saa vel som det blivende Afvaan af Forsørgeren maa anses som en Følge af Ulykkestilfældet, mod hvilken Arbeideren bør have Krav paa Sikring.

Da det vil være af særlig Betydning, at Begraveshjælpen kan bestemmes saa snart efter Dødsfaldet som muligt, har man anset det heldigt i selve Loven at fastslaa Hjælpen til bestemte Beløb, nemlig henholdsvis 50 Kr., 40 Kr. og 30 Kr., efter som den Forslykkede var bosat i Kjøbenhavn, i en af Kjøbstæderne, hvortil i denne Forbindelse regnes Handelspladserne, eller paa Landet. Disse Beløb ere de samme, som af Kommissionen ere anslaaede som de gennemsnitlige for den Sygekasserne efter Kommissionens Forslag paahvilende Begraveshjælp, jfr. Betænkningens Side 37.

Af Kommissionen (§ 8) var Erstatning for Afvaan af Forsørgeren tillagt den Forslykkedes Hustru og Børn under 15 Aar, hvilket formentlig maatte forstaaes saaledes, at kun den forslykkede Mand's Børn havde Krav paa Understøttelse. Ligesaa vel som imidlertid den kvindelige Arbeider, der lider en Legemsbestadigelse, som forringer hendes Arbeidsevne, efter Loven faar Ret til Understøttelse for sig selv, ligesaavel synes hendes efterladte Børn, naar hun omkommer ved et Ulykkestilfælde under Arbeidet, at have Krav paa Sikring. Ganste de samme Grunde komme her i Betragtning som overfor de ved Mandens Død efterladte Børn. Dette er særlig klart, naar der tænkes paa den ugiste